

Arrest

nr. 271 006 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 12 maart 2018 toe in België met een visum kort verblijf, nadat hij eerder al van 1988 tot en met 1993 in België had verbleven.

1.2. Verzoeker dient op 21 maart 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn vader die sedert 28 oktober 2000 de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Verweerder neemt op 20 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 23 januari 2019 met nummer 215 548.

1.4. Verzoeker dient op 20 maart 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.5. Verweerder neemt op 17 september 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 2 maart 2020 met nummer 233 396.

1.6. Verzoeker dient op 19 februari 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.7. Verweerder neemt op 18 augustus 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 25 januari 2021 met nummer 248 082.

1.8. Verzoeker dient op 29 maart 2021 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.9. Verweerder neemt op 17 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.10. Verzoeker dient op 10 september 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.11. Verweerder neemt op 8 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.10. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10.09.2021 bij de burgemeester van 3530 HOUTHALEN- HELCHTEREN, [...] in toepassing van art 10 §1, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kan geen aanspraak maken op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit, omdat hij op het behoud van de Belgische nationaliteit nooit aanspraak heeft gemaakt. De bewering dat betrokkene niet op de hoogte was van het feit dat hij de Belgische nationaliteit had en bijgevolg geen aanvraag tot behoud van de nationaliteit heeft opgestart, kan niet worden ingeroepen als een omstandigheid die hem nu met terugwerkende kracht ontslaat om deze verplichting destijds niet te hebben nageleefd. Elke burger wordt geacht op de hoogte te zijn van de wet, en in het bijzonder en des te meer de wetsbepalingen die op zijn/haar situatie van toepassing zijn. Gezien zijn toenmalige jeugdige leeftijd, werden zijn ouders geacht -indien zij dat wensten- de nodige stappen te ondernemen opdat betrokkene effectief de Belgische nationaliteit kon verwerven en/of behouden. Dit is niet gebeurd. Het verwerven en behouden van de nationaliteit is trouwens een ernstig gegeven, waarmee niet lichtzinnig kan worden omgesprongen, gezien de grote impact op de administratieve situatie van een betrokkene en de daarmee samenhangende verregaande wettelijke gevolgen. Betrokkene voldoet niet aan de bepalingen van het aangehaalde artikel 24 van het Wetboek Belgische nationaliteit. Hij heeft geen ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en is niet gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Betrokkene heeft sedert maart 2018 diverse aanvragen tot verblijf op basis van gezinshereniging opgestart, waardoor hij telkens in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Elke aanvraag werd geweigerd en de attesten van immatriculatie werden ingetrokken. Betrokkene heeft hier sedert zijn terugkeer in maart 2018 op geen enkel ogenblik onbepaald verblijf genoten. Hij voldoet dus niet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen. [...]”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 10, §1, 2° juncto artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 15 juncto de artikelen 24 en 24bis van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit (hierna: het WBN), alsook van "de motiveringsplicht" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Als opmerking vooraf dient melding gemaakt te worden van het feit dat verwerende partij de ontvankelijkheid van het verzoekers verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 10 §1, 2° juncto artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet niet betwist.

Eerste onderdeel:

1. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verzoeker op grond van artikel 10 §1, 2° van de Vreemdelingenwet van rechtswege een verblijfsrecht heeft in België.

Dit artikel bepaalt het volgende:

*"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : [...]
2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;"*

Verzoeker verkreeg de Belgische nationaliteit op 28 oktober 2000, namelijk op het moment dat zijn vader de Belgische nationaliteit verwierf.

Nadien verloor hij zijn Belgische nationaliteit conform 22, §1, 5° Wetboek van de Belgische Nationaliteit op de dag dat hij 28 jaar werd, met name op 5 mei 2016, omdat hij geen verklaring tot behoud van de Belgische nationaliteit aflegde voor die dag.

Artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit bepaalt het volgende:

"Hij die de Belgische nationaliteit anders dan door vervallenverklaring heeft verloren, kan ze door een overeenkomstig artikel 15 afgelegde (...) verklaring herkrijgen onder de voorwaarden dat hij ten minste achttien jaar oud is en dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België heeft op grond van een ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en dat hij op het ogenblik van de verklaring toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur."

Verzoeker verloor zijn Belgische nationaliteit door het nalaten van een verklaring tot behoud van de Belgische nationaliteit te doen, en dus niet door een vervallenverklaring.

Bovendien is verzoeker ouder dan 18.

De enige voorwaarde voor de herkrijging van de Belgische nationaliteit waaraan verzoeker niet voldoet, is de voorwaarde volgens dewelke hij zijn hoofdverblijfplaats in België moet hebben op grond van een ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en de voorwaarde volgens dewelke hij op het ogenblik van de verklaring toegelaten of gemachtigd moet zijn tot een verblijf van onbepaalde duur ('de verblijfsvoorwaarden').

Die verblijfsvoorwaarde is, niet geheel onlogisch, geen voorwaarde om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker komt met andere woorden in aanmerking voor een verblijfsrecht in België.

2. Hier moet opgemerkt worden dat verzoeker krachtens artikel 10, §1, 2° Vreemdelingenwet niet zomaar is toegelaten om langer dan drie maanden in België te verblijven. Artikel 10, §1 Vreemdelingenwet

bepaalt uitdrukkelijk dat de personen bedoeld in dit artikel "van rechtswege toegelaten [zijn] om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven." (eigen benadrukking)

Dit wil zeggen dat de toelating van verzoeker op het Belgisch grondgebied automatisch voortvloeit uit de wet, zonder dat een of andere autoriteit dit recht dient toe te kennen. Het tegendeel zou de zinnede "van rechtswege" volledig betekenisloos maken en om die reden een miskenning van het recht zijn. Hieruit volgt dat verzoeker krachtens de wet zelf reeds een verblijfsrecht in België heeft.

Om die reden was de positieve beslissing die verzoeker trachtte te bekomen een formele bevestiging ('déclarator') van een reeds bestaande toestand, eerder dan een toekenning van een bepaald recht vanwege de overheid ('constitutief').

3. Verwerende partij verwierp de aanvraag tot verblijfsmachtiging omdat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit.

Verderop zal ingegaan worden op de inhoudelijke argumentatie van verwerende partij omtrent het vervullen van de voorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Eerst moet opgemerkt worden dat verwerende partij niet de bevoegdheid heeft om hier uitspraak over te doen.

Een overheid begaat een machtsoverschrijding wanneer zij zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen. (RvV 23 februari 2016, nr. 162.632, RvV 19 augustus 2020, nr. 239 883)

Artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit handelt over de verkrijging van de Belgische nationaliteit en bepaalt dat de te volgen procedure in artikel 15 van datzelfde wetboek wordt uiteengezet.

Artikel 15 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit bepaalt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de volledigheid van de verklaring tot verkrijging nagaat waarna hij, ingeval van volledigheid, het dossier overmaakt aan de procureur des Konings van de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied. (§2)

De procureur des Konings geeft vervolgens een voor de ambtenaar van de burgerlijke stand bindend advies. (§3)

Tegen een eventueel negatief advies staat beroep open bij de familierechtbank. (§4 en §5)

Tegen een eventueel negatieve uitspraak van de familierechtbank staat hoger beroep open bij de familiekamer van het hof van beroep. (§5, lid 3)

Artikel 24bis van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit bepaalt bovendien dat het de Minister van Justitie is die de richtlijnen "met betrekking tot de wijze waarop het parket bij de rechtbank van eerste aanleg het onderzoek verricht met het oog op het verlenen van een advies" vastlegt.

De beslissing in het kader van een procedure tot verkrijging van de Belgische nationaliteit komt met andere woorden in eerste instantie toe aan de procureur des Konings (volgens de richtlijnen van de Minister van Justitie en in samenwerking met de ambtenaar van de burgerlijke stand), in tweede instantie aan de familierechtbank, en in derde instantie aan de familiekamer van het hof van beroep.

Verwerende partij eigent zich onrechtstreeks de bevoegdheid toe om zélf een beslissing te nemen in het kader van verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Verwerende partij oordeelt formeel gezien dan wel enkel over het verblijfsrecht van verzoeker, ze ontnemt verzoeker wel elke kans op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit aangezien hij op die manier nooit aan de verblijfsvoorwaarden kan voldoen.

Hierbij is het cruciaal om op te merken dat verwerende partij dit verblijfsrecht niet weigert op basis van de vreemdelingenwet, maar op basis van een toetsing aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen zoals bepaald in artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

Die toetsingsbevoegdheid komt haar echter helemaal niet toe. Zoals hierboven uiteengezet, is het de Minister van Justitie die de richtlijnen met betrekking tot het onderzoek naar de verkrijging van de

Belgische nationaliteit vastlegt, en het openbaar ministerie die het onderzoek voert en een bindend advies voor de ambtenaar van de burgerlijke stand opstelt.

Dat verwerende partij weigert om verzoeker te machtigen tot verblijf in België door te beweren dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de verkrijging van de Belgische nationaliteit, een toetsing waarvoor zij nooit de bevoegdheid heeft gekregen, is onwettelijk en een schending van het verbod op machtsoverschrijding.

Zij matigt zichzelf namelijk bevoegdheden aan die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen.

4. Dat verwerende partij duidelijk moeite heeft met deze bevoegdheidsverdeling blijkt ook uit het feit dat zij verzoeker verwijt niet te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit: "Betrokkene voldoet niet aan de bepalingen van het aangehaalde artikel 24 van het Wetboek Belgische Nationaliteit. Hij heeft geen ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en is niet gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur." (zie stuk 1)

Dit spreekt natuurlijk voor zich aangezien hij dit verblijfsrecht niet tracht te bekomen door middel van het door hem ingediende verzoekschrift op grond van artikel 10 §1, 2° Vreemdelingenwet en aangezien dit laatste artikel uitdrukkelijk bepaalt dat voor het bekomen van dit verblijfsrecht de verblijfsvoorwaarden niet vervuld moeten zijn. Het tegendeel zou namelijk compleet absurd zijn.

Om al deze redenen schendt verwerende partij artikel 15 juncto 24 en artikel 24bis Wetboek van de Belgische Nationaliteit en artikel 10 §1, 2° juncto artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel:

5. Zelfs wanneer er vanuit gegaan zou worden dat verwerende partij de bevoegdheid heeft om te toetsen aan artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit, dan nog schendt ze dit artikel door er voorwaarden aan toe te voegen die er niet in staan.

Zoals reeds eerder verduidelijkt, moeten er voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit 4 voorwaarden vervuld zijn. Ten eerste mag de verzoeker zijn Belgische nationaliteit niet verloren hebben als gevolg van een vervallenverklaring. Ten tweede moet hij minstens 18 jaar oud zijn. De derde en vierde voorwaarde zijn de reeds eerder aangehaalde verblijfsvoorwaarden.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden (behalve uiteraard de verblijfsvoorwaarden). Hij is ouder dan 18 en verloor zijn nationaliteit door het na te laten een verklaring tot behoud van de Belgische nationaliteit te doen voor zijn 28ste verjaardag, en dus niet als gevolg van een vervallenverklaring.

Toch meent verwerende partij dat verzoeker "geen aanspraak kan maken op het verkrijgen [sic.] van de Belgische nationaliteit, omdat hij op het behoud van de Belgische nationaliteit nooit aanspraak heeft gemaakt." (zie stuk 1)

Nergens in artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit valt echter te lezen dat verzoeker ooit aanspraak moet hebben gemaakt op het behoud van de Belgische nationaliteit om in aanmerking te komen voor de verkrijging ervan. Verzoeker dient in dit verband enkel aan te tonen dat hij de Belgische nationaliteit ooit bezat (hetgeen verwerende partij impliciet erkent) en dat hij deze verloor anders dan door vervallenverklaring.

Door te vereisen dat verzoeker ergens tussen zijn 18de en 28ste aanspraak heeft gemaakt op het behoud van de Belgische nationaliteit, voegt verwerende partij een voorwaarde toe die niet in de wet staat. Verwerende partij overschrijdt dus niet alleen haar bevoegdheid door te toetsen aan artikel 24 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit, ze doet dit op een manier die de inhoud van dit wetboek volledig miskent.

6. De voorwaarde die verwerende partij meent toe te moeten voegen is daarnaast ook te gek voor woorden. Indien verzoeker voor zijn 28ste aanspraak zou hebben gemaakt op het behoud van de Belgische nationaliteit, zou hij de Belgische nationaliteit natuurlijk niet verloren hebben, en zou hij bijgevolg helemaal geen nood hebben aan het verkrijgen van de Belgische nationaliteit.

Door net die voorwaarde toe te voegen aan artikel 24 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, laat verwerende partij zien dat zij een bijzonder gebrekkige kennis heeft van de procedure tot verkrijging van de Belgische nationaliteit, hetgeen ook niet onlogisch is gezien het niet onder haar bevoegdheid valt.

Dat net verwerende partij in haar beslissing nog stelt dat het verwerven en behouden van de Belgische nationaliteit een "ernstig gegeven" is "waarmee niet lichtzinnig kan worden omgesprongen", en dat "elke burger wordt geacht op de hoogte te zijn van de wet, en in het bijzonder en des te meer de wetsbepalingen die op zijn/haar situatie van toepassing zijn", tart werkelijk alle verbeelding.

7. De motivering tot verwerping van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging laat met andere woorden te wensen over. Dit is niet verwonderlijk daar de beslissing niet eens een halve pagina en slechts twee alinea's beslaat waarvan enkel de eerste enigszins betrekking heeft op de verblijfsaanvraag van verzoeker.

Dat verwerende partij bovendien haar bevoegdheid te buiten gaat en voorwaarden toevoegt aan de wet die er niet instaan en die daarnaast bijzonder onlogisch zijn, maakt haar motivering des te meer gebrekkig en onzorgvuldig.

Om al de bovenstaande redenen schendt verwerende partij artikel 15 juncto 24 Wetboek van de Belgische Nationaliteit en artikel 10 §1, 2° juncto artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het verbod op machtsoverschrijding, en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Conclusie

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoeker niet in aanmerking voor de verkrijging van de Belgische nationaliteit op grond van artikel 24 Wetboek Belgische Nationaliteit, en weigerde op die basis de aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 10 §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen werden door verwerende partij dan ook geschonden.

Bovendien overschreed verwerende partij haar bevoegdheid door de voorwaarden uit artikel 24 Wetboek Nationaliteit te toetsen, iets wat enkel de procureur des Konings, of desgevallend de rechtbank kan doen krachtens artikel 15 Wetboek Belgische nationaliteit. Ook deze artikelen werden bijgevolg geschonden, net als het verbod op machtsoverschrijding.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en de relevante wettelijke bepalingen te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) De materiële motiveringsplicht, die verzoekende partij geschonden acht, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor

elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

Op 10.09.2021 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij de burgemeester van haar verblijfplaats en dit op basis van art 10 §1, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit bewuste artikel geeft aan dat:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;”

Uit dit artikel blijkt inderdaad dat men de voorwaarden moet vervullen om de Belgische nationaliteit te herkrijgen. Uit het administratief dossier blijkt dat dit niet de concrete situatie is waarin verzoekende partij zich bevindt. Het kan eveneens niet ontkend worden dat verzoekende partij inderdaad niet tijdig overging tot het nemen van de nodige stappen met het oog op het behoud van de Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing gaat hier nader op in door te stellen dat:

“Betrokkene kan geen aanspraak maken op het herverkrijgen van de Belgische nationaliteit, omdat hij op het behoud van de Belgische nationaliteit nooit aanspraak heeft gemaakt. De bewering dat betrokkene niet op de hoogte was van het feit dat hij de Belgische nationaliteit had en bijgevolg geen aanvraag tot behoud van de nationaliteit heeft opgestart, kan niet worden ingeroepen als een omstandigheid die hem nu met terugwerkende kracht ontslaat om deze verplichting destijds niet te hebben nageleefd. Elke burger wordt geacht op de hoogte te zijn van de wet, en in het bijzonder en des te meer de wetbepalingen die op zijn/haar situatie van toepassing zijn. Gezien zijn toenmalige jeugdige leeftijd, werden zijn ouders geacht -indien zij dat wensten- de nodige stappen te ondernemen opdat betrokkene effectief de Belgische nationaliteit kon verwerven en/of behouden. Dit is niet gebeurd.”

De huidige situatie van verzoekende partij is dan ook eerder gelegen in een laksheid of eigengereidheid in haar hoofde, eerder dan in een verkeerde beoordeling in hoofde van verwerende partij. Verwerende partij geeft trouwens ook in de voorliggende beslissing aan dat het bekomen en behoud van de nationaliteit een ernstige zaak is die uiteraard uitwerking heeft op de administratieve toestand van een persoon en die grote gevolgen kan hebben. Het was dan ook aan verzoekende partij, of desgevallend bij uitbreiding destijds haar ouders, om de nodige stappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat de Belgische nationaliteit behouden kon blijven.

Op de dag dat verzoekende partij de leeftijd van 28 jaar bereikte (i.e. 05.05.2016) heeft verzoekende partij de Belgische nationaliteit verloren vermits zij niet de nodige formaliteiten vervulde. In het schrijven vanwege het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca van 04.02.2019 wordt reeds op de vragen van verzoekende partij in dit kader geantwoord. Verzoekende partij heeft immers slechts op 27.12.2018 bij het voormelde Consulaat-generaal geïnformeerd naar haar situatie. Het Consulaat-generaal heeft daarbij ook gewezen op de mogelijkheden in Marokko.

Er wordt ook in het schrijven van 25.08.2021 vanwege de raadsman van verzoekende partij reeds aangegeven dat verzoekende partij inderdaad niet aan de voorwaarden voldoet om tot een herkrijging van de nationaliteit over te gaan. Er wordt in dit schrijven aangegeven dat verzoekende partij eerder niet op de hoogte geweest zou zijn van het bezit van de Belgische nationaliteit en bovendien dient er volgens de eigen gegevens een verklaring tot herkrijging van de Belgische nationaliteit afgelegd te worden. Dit is net de voorwaarde die opgenomen is in het artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet om van een verblijf van rechtswege te kunnen spreken.

Daarenboven vervult verzoekende partij ook niet de voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op de Belgische nationaliteit. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van het Wetboek Belgische nationaliteit. Er is geen sprake van een ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en bovendien is zij niet gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Verzoekende partij heeft sedert maart 2018 diverse aanvragen tot verblijf op basis van gezinshereniging opgestart, waardoor zij telkens in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Elke aanvraag werd geweigerd en de attesten van immatriculatie werden telkens ingetrokken. Verzoekende partij heeft hier sedert haar terugkeer in maart 2018 dan ook op geen enkel ogenblik onbepaald verblijf genoten.

Er kan dan ook onmogelijk besloten worden dat verwerende partij de op heden bestreden beslissing ten onrechte genomen zou hebben. De elementen die hiertoe aanleiding gaven, vinden ondersteuning in het administratief dossier en de argumentering van verzoekende partij kan geen wijziging aanbrengen aan het standpunt van verwerende partij. De bestreden beslissing werd geldig genomen.

Verzoekende partij ontwikkelt een uitgebreid betoog inzake de toepassing van de nationaliteitwetgeving en de toepassing hiervan voor de Hoven en Rechtbanken. Daarbij is zij ook van mening dat verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de nationaliteitswetgeving. Dit betoog wordt ook ten dele reeds uiteengezet in het eerder vermelde schrijven van de raadsman van verzoekende partij dd. 25.08.2021.

Verwerende partij merkt op dat Uw Raad geen rechtsmacht heeft om zich inhoudelijk uit te spreken over een dergelijke kwestie en inhoudelijk geen uitspraken kan doen in verband met de toepassing van de nationaliteitswetgeving.

Hierbij benadrukt verwerende partij ook nog dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij niet geweigerd wordt op basis van artikel 24 van het Wetboek van Belgische nationaliteit maar wel gegrond is op het feit dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

Het blijkt echter dat verwerende partij een beslissing genomen heeft op basis van de door de Vreemdelingenwet aan haar toegekende bevoegdheden waardoor er geen sprake kan zijn van een dergelijke machtsoverschrijding. Verzoekende partij heeft trouwens ook beroep gedaan op verwerende partij om een machtiging tot verblijf aan te vragen waardoor verwerende partij ook gehouden is op deze aanvraag te antwoorden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁹ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. [...]"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Hierbij motiveert verweerder ook waarom hij tot deze beoordeling is gekomen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling

van de formele motiveringsplicht. Een schending blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek op de motieven wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verweerder, blijkens de bestreden beslissing, niet betwist dat verzoekers vader op 28 oktober 2000 de Belgische nationaliteit heeft verworven. Evenmin wordt in de bestreden beslissing betwist dat verzoeker hierdoor op dezelfde datum tevens de Belgische nationaliteit heeft verworven. De Raad wijst er in deze op dat artikel 12 van het WBN, op 28 oktober 2000, luidde als volgt: *“Bij vrijwillige verkrijging of herkrijging van de Belgische nationaliteit door een ouder of een adoptant die het gezag uitoefent over een kind dat de leeftijd van achttien jaar niet bereikt heeft of niet ontvoogd is voor die leeftijd, wordt aan dit laatste de Belgische nationaliteit toegekend.”* Ook het mailbericht van het Belgische consulaat in Casablanca van 4 februari 2019 – waarnaar verweerder in de nota met opmerkingen ook verwijst en dat zich bevindt in het administratief dossier – vermeldt dat verzoeker de Belgische nationaliteit heeft verworven via zijn vader (*“Etant donné que votre paternelle était valablement établie en droit marocain à cette date, que votre père exerçait bien l'autorité paternelle sur vous en droit marocain et que vous étiez mineur, vous avez acquis la nationalité belge par effet collectif le 28.10.2000”*). Gelet op dit alles neemt de Raad als niet betwist uitgangspunt aan dat verzoeker op 28 oktober 2000 de Belgische nationaliteit verwierf.

2.6. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf uitdrukkelijk bevestigt, heeft hij de Belgische nationaliteit verloren op het ogenblik dat hij achtentwintig jaar werd, omdat hij geen verklaring tot behoud van de Belgische nationaliteit heeft afgelegd. Artikel 22, §1, 5° van het WBN luidde op dat ogenblik zoals ook thans, als volgt: *“De staat van Belg verliest [...] 5° de Belg die in het buitenland geboren is met uitzondering van de voormalige Belgische koloniën, wanneer : a) hij van achttien tot achtentwintig jaar ononderbroken zijn hoofdverblijfplaats in het buitenland gehad heeft; b) hij in het buitenland geen ambt uitoefent dat hem door de Belgische Regering of door dezer bemiddeling opgedragen is of daar niet tewerkgesteld is door een vennootschap of een vereniging naar Belgisch recht waarvan hij personeelslid is; c) hij, alvorens de leeftijd van achtentwintig jaar te bereiken, niet verklaard heeft zijn Belgische nationaliteit te willen behouden.”* Verweerder betwist dit verlies van de Belgische nationaliteit ook niet. In de nota kan immers worden gelezen: *“Op de dag dat verzoekende partij de leeftijd van 28 jaar bereikte (...) heeft verzoekende partij de Belgische nationaliteit verloren vermits zij niet de nodige formaliteiten vervulde.”* Ook de bovenvermelde mail van het Belgische consulaat in Casablanca van 4 februari 2019 – waarnaar, zoals gezegd verweerder in de nota met opmerkingen ook verwijst – bevestigt dit (*“vous avez cependant perdu la nationalité belge le jour de vos 28 ans, par omission de souscription d'un acte de conservation de la nationalité belge (art. 22§1,5° du Code de la Nationalité belge)”*). Gelet op dit alles neemt de Raad als tweede niet betwist uitgangspunt aan dat verzoeker op zijn achtentwintigste verjaardag de Belgische nationaliteit heeft verloren doordat hij geen verklaring van behoud van de Belgische nationaliteit heeft afgelegd.

2.7. Verzoeker diende op 10 september 2021 een verblijfsaanvraag in conform artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° [...];

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;”

2.8. Om van rechtswege te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, moet verzoeker aldus voldoen aan *“de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen”*, met dien verstande dat hij is vrijgesteld van de verplichting om zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België te hebben en zonder dat is vereist dat hij reeds een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen.

2.9. Zoals verzoeker en verweerder beiden aangeven, kunnen de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen worden gevonden in artikel 24 van het WBN, dat sinds 2 juli 2018 luidt als volgt:

“Hij die de Belgische nationaliteit anders dan door vervallenverklaring heeft verloren, kan ze door een overeenkomstig artikel 15 afgelegde (...) verklaring herkrijgen onder de voorwaarden dat hij ten minste achttien jaar oud is en dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België heeft op grond van een ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden en dat hij op het ogenblik van de verklaring toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur.

Indien het verlies van de Belgische nationaliteit het gevolg is van afstand, kan de procureur des Konings toch menen geen negatief advies te moeten uitbrengen, nadat hij de omstandigheden heeft beoordeeld waarin de belanghebbende de Belgische nationaliteit heeft verloren, alsmede de redenen waarom hij die wil herkrijgen

Indien het verlies van de Belgische nationaliteit het gevolg is van de onmogelijkheid om de verklaring als bedoeld in artikel 22, § 1, 5°, af te leggen en de betrokkene niet voldoet aan de twee laatste voorwaarden bedoeld in het eerste lid, kan de procureur des Konings toch menen geen negatief advies te moeten uitbrengen, nadat hij de omstandigheden heeft beoordeeld waarin de belanghebbende de Belgische nationaliteit heeft verloren, alsmede de redenen waarom hij die wil herkrijgen”.

2.10 Verweerder weigert blijkens de bestreden beslissing om verzoeker van rechtswege toe te laten om meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied te verblijven, om de volgende redenen:

(a) Verzoeker kan geen aanspraak maken op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit, omdat hij nooit een procedure heeft opgestart voor het behoud van de Belgische nationaliteit en dus hierop nooit aanspraak heeft gemaakt.

(b) Verzoeker voldoet niet aan de bepalingen van artikel 24 van het WBN, omdat hij geen ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden heeft en niet is gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Verzoeker was sinds zijn terugkeer naar België in 2018 enkel in het bezit van attesten van immatriculatie.

2.11. Wat betreft het motief (a) betoogt verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel dat artikel 24 van het WBN niet vereist dat hij aanspraak moet hebben gemaakt op het behoud van de Belgische nationaliteit, opdat hij in aanmerking zou kunnen komen voor het herkrijgen van de Belgische nationaliteit. Hij zet uiteen dat artikel 24 van het WBN, behoudens de verblijfsvoorwaarden, enkel voorziet dat een verzoeker meerderjarig moet zijn, de Belgische nationaliteit ooit bezat en ze niet verloren mag hebben wegens vervallenverklaring. Zoals verzoeker terecht stelt, wordt de situatie van een meerderjarige vreemdeling die in gebreke is gebleven tijdig een verklaring van behoud van de Belgische nationaliteit af te leggen, in artikel 24 van het WBN niet uitgesloten van de mogelijkheid om de Belgische nationaliteit te herverkrijgen (zie ook C.-L. CLOSSET, *Traité de la nationalité en droit belge*, Brussel, Larcier, 2004, p.398, voetnoot 1). Verzoeker stelt terecht dat dergelijke voorwaarde *“te gek voor woorden [is]”*, omdat *“indien verzoeker voor zijn 28ste aanspraak zou hebben gemaakt op het behoud van de Belgische nationaliteit, zou hij de Belgische nationaliteit natuurlijk niet verloren hebben, en zou hij bijgevolg helemaal geen nood hebben aan het herkrijgen van de Belgische nationaliteit”*.

2.12. Verweerder schendt dan ook artikel 10, §2, 2° van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat verzoeker destijds aanspraak had moeten maken op het behoud van de Belgische nationaliteit. Ook de beschouwingen die in het verlenge hiervan in de bestreden beslissing figureren, namelijk dat iedereen wordt geacht de wet te kennen en in dit verband de nodige stappen te zetten, die in geval van een jeugdige leeftijd door de ouders kunnen worden gezet, alsook dat het verwerven en het behoud van de nationaliteit een ernstig gegeven is waarmee niet lichtzinnig kan worden omgesprongen, kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

2.13. Motief (a) kan aldus niet overeind blijven.

2.14. Motief (b) stelt dat verzoeker *“geen ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden [heeft] en [...] niet gemachtigd [is] tot een verblijf van onbepaalde duur”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker terecht stelt: *“Dit spreekt natuurlijk voor zich aangezien hij dit verblijfsrecht niet tracht te bekomen door middel van het door hem ingediende verzoekschrift op grond van artikel 10 §1, 2° Vreemdelingenwet en aangezien dit laatste artikel uitdrukkelijk bepaalt dat voor het bekomen van dit verblijfsrecht de verblijfsvoorwaarden niet vervuld moeten zijn. Het tegendeel zou namelijk compleet absurd zijn.”* Artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet ontslaat de vreemdeling van de verplichting om reeds twaalf maanden zijn hoofdverblijfsplaats in België te hebben. Dit is ook logisch. Het vereisen dat verzoeker reeds een ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden heeft en een machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur, zou de bestaansreden van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet volledig uithollen. Indien men reeds een onbepaald verblijfsrecht in België heeft, hoeft men uiteraard geen verblijfsprocedure op grond van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet meer op te starten, zodat deze dode letter zou blijven. Verweerder kan zich dan ook niet op deze omstandigheid baseren om te concluderen dat verzoeker *“[niet] voldoet aan de bepalingen van het aangehaalde artikel 24 van het Wetboek Belgische nationaliteit”*.

2.15. Motief (b) kan aldus ook niet overeind blijven.

2.16. Verzoeker heeft aangetoond dat noch motief (a) noch motief (b) kunnen standhouden om de bestreden beslissing te schragen. Beide motieven getuigen immers van een incorrect onderzoek, in het licht van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.17. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder benadrukt de omstandigheid dat verzoeker niet tijdig de nodige stappen heeft ondernomen met het oog op het behoud van de Belgische nationaliteit en hamert andermaal op de laksheid van verzoeker in dit verband. Hiermee weerlegt hij evenwel niet het pertinente argument van verzoeker dat artikel 24 van het WBN geen verklaring van behoud van nationaliteit vereist opdat men in aanmerking kan komen voor het herkrijgen van de Belgische nationaliteit. Ook de verwijzing naar het e-mailverkeer van het Belgische consulaat in Casablanca doet geen afbreuk aan het voormelde. Nergens in deze e-mails wordt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de verkrijging van de Belgische nationaliteit. Integendeel wordt in het e-mailbericht van 4 februari 2021 aangegeven dat een wetswijziging van 12 juli 2018 opnieuw toelaat dat een vreemdeling een verkrijging van de nationaliteit kan opstarten vanuit het buitenland en stelt het consulaat dat verzoeker zich, in het kader van artikel 24, derde lid van het WBN, bij hen kan aanmelden om een aanvraag tot verkrijging van de nationaliteit op te starten. Verweerder kan ook het schrijven van verzoekers raadsman van 25 augustus 2021 niet meer laten zeggen dan wat het zegt. In dit schrijven bevestigt de raadsman dat verzoeker zijn Belgische nationaliteit verloor bij gebrek aan een behoudsverklaring, doch hierin wordt geenszins gesteld dat *“verzoekende partij inderdaad niet aan de voorwaarden voldoet om tot een verkrijging van de nationaliteit over te gaan”*. Integendeel, dit schrijven werd net opgesteld in het kader van het opstarten van een procedure tot verkrijging van de Belgische nationaliteit. Waar verweerder nog stelt dat in dit schrijven wordt aangegeven dat een *“verklaring tot verkrijging van de Belgische nationaliteit [dient] afgelegd te worden”* en dat dit *“net de voorwaarde [is] die opgenomen is in het artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet om van een verblijf van rechtswege te kunnen spreken”* kan de Raad enkel verwijzen naar de zeer duidelijke bewoordingen in laatstgenoemde wetbepaling, die uitdrukkelijk voorziet dat geen *“verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit”* moet worden gedaan. Door verder andermaal te benadrukken dat verzoeker geen ononderbroken wettelijk verblijf sedert ten minste twaalf maanden heeft en niet is gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur, gaat verweerder niet in op het pertinente argument van verzoeker dat dit niet is vereist. Het louter herhalen van de motieven van de bestreden beslissing of een algemene verwijzing naar het administratief dossier waaruit zou moeten blijken dat verzoekers concrete situatie niet de situatie is zoals voorzien in artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, volstaan bezwaarlijk als een gedegen verweer. Waar verweerder nog benadrukt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich inhoudelijk uit te spreken over de verkrijging van de Belgische nationaliteit, wijst de Raad erop – zoals verweerder ook stelt in zijn nota – dat de thans voorliggende betwisting betrekking heeft op de invulling van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Met huidig arrest doet de Raad geen uitspraak over de vraag of verzoeker al dan niet de Belgische nationaliteit verkrijgt. Hij doet niet meer en niet minder dan te beoordelen of verweerder op correcte wijze toepassing heeft gemaakt van het artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beoordeling van de toepassing van de Vreemdelingenwet valt ontegensprekelijk onder de rechtsmacht van de Raad. Hij plaatst ook geenszins zijn appreciatie in de plaats van verweerder. De Raad stelt enkel vast dat verzoeker heeft aangetoond dat de motieven

van de bestreden beslissing niet getuigen van een correct onderzoek in het licht van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Derhalve behoeven de andere onderdelen van het middel geen bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA